

at en saadan Hjælp bør ydes, men naar det ærede Medlem her i hvert Fald gav det Udseende af, at han ikke stod som Partimand, men som Repræsentant for Sønderjyderne, vil jeg gerne henstille til det ærede Medlem, om han saa ikke vil rette en Henstilling til dem, der stadig taler om, at vort Haab rækker videre, at naar vi skal yde Hjælp til Landsmænd paa den anden Side Grænsen, saa er det, fordi vi har et Haab om med Tiden at faa en Agitation ført dernede, der kan bevirke, at der kommer flere hjem til Danmark. Det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det er fuldkommen umuligt herfra at yde Hjælp til de Danske paa den anden Side Grænsen og samtidig aabenlyst fortælle, at vi yder denne Hjælp for om muligt derigennem at faa en Agitation i Gang, som kan bevirke, at vi faar flere hjem, end vi har faaet. Jeg vil samtidig sige til Regeringen, særlig til den højtærede Statsminister, at vi vil gerne være med til at yde en Hjælp til de Danske paa den anden Side Grænsen, ligesom vi finder det forstaaeligt, at Tyskland yder Hjælp til de Tyske, der er Nord for Grænsen, men vi kræver ubetinget, at det skal ske i Dagens klare Lys. Vi vil ikke have, at det sker hemmeligt, at der føres en underhaands Agitation dernede. Vi maa bestemt kræve, at denne Hjælp ikke er af anden Art, end at Offentligheden til enhver Tid kan føre Kontrol dermed, og jeg vil henstille til det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck, at han understreger dette Krav. Vi skal ingen hemmelige Understøttelser have paa den anden Side Grænsen. Vi maa have Ordningen saadan, at hvad vi yder af Hjælp der, finder vi det ogsaa rimeligt, at Tyskland yder de Tyskere, der er Nord for Grænsen. Jeg vil henstille til det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck, der talte med nogen Følelse for og stor Forstaaelse af Mogenholdene dernede, i hvert Fald tilrettelagde Foredraget saaledes, at han ikke stod som Partimanden, men som Repræsentanten for alle Sønderjyderne —, at han ikke nøjes med at rette en Henstilling til det ærede Medlem Hr. Schmidt, til Socialdemokraterne og til det radikale Venstre, men at han, hvis han vil staa som den upartiske, ogsaa anmoder om at faa standset den Agitation, der siger: vort Haab rækker videre, vi støtter de Danske dernede for om muligt at kunne faa flere hjem senere. Det er ganske givet — deri vil det ærede Medlem sikkert give mig Ret —, at dette vil bevirke, at der kommer et Modtryk fra den anden Side, som ingen Part kan være tjent med.

Jeg har derefter et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Rudfeld. Det

ærede Medlem havde gjort en stor Opdagelse, som han øjensynlig var meget begejstret for. Han havde opdaget, hvordan Grundlovens § 88 lyder. Jeg beder Formanden om Tilladelse til at oplæse nogle ganske smaa Citater. Grundlovens § 88 lyder saaledes: Enhver vaabenfør Mand er forpligtet til med sin Person at bidrage til Fædrelandets Forsvar efter de nærmere Bestemmelser, som Loven foreskriver. Og „derfor,“ sagde det ærede Medlem, „er en Folkeafstemning ganske unyttig og upaa-krævet og vil bl. a. af den Grund være unyttig, at den vil ikke kunne ophæve Grundlovsparagraffen, som bestemmer den almindelige Værnepligt, og derfor anser jeg det Forslag kun for et ganske almindeligt politisk Paradenummer.“ Det ærede Medlem vil have lagt Mærke til, at han er ene med sin Citering af Grundlovens § 88. Han citerede ikke blot, hvorledes Bestemmelsen lyder i den nye Grundlov, for at være grundig citerede han ogsaa, hvorledes den lød i alle tidligere Grundlove, og hvilket Nummer den der havde, og dog tror jeg, at det ærede Medlem allerede i Dag er kommet til Erkendelse af, at den ikke har den allerringeste Forbindelse med vort Krav om Folkeafstemning. Vort Krav gaar ud paa, at der skal være Folkeafstemning om, hvorvidt vi skal have en Militærordning som den, Venstre og de Konservative eventuelt enes om, eller en anden eller Afrustning, og det ærede Medlem vil være nødt til at give mig Ret i, at hvis den danske Rigsdag i Dag med et Flertal vedtager Afrustningsforslaget, er det ikke i allerringeste Maade i Modstrid med Grundlovens § 88. Det er givet, at hvis Venstre i Dag kan sige: Der staa „enhver vaabenfør Mand“, men vi fritager de $\frac{2}{3}$ for den Pligt, Grundloven paalægger dem — saa maa man ogsaa have Lov til at sige: Vi fritager alle de $\frac{3}{3}$ — ganske selvfølgelig. Derfor har denne Paragraf ikke det allerringeste at gøre med Folkeafstemning. Og naar det ærede Medlem kalder Folkeafstemningen et Paradenummer, tror jeg, at han, naar han faar tænkt sig om, vil indrømme, at det var for at tale om noget andet i Stedet for Folkeafstemning, at han citerede Grundlovens § 88. De to Ting er ganske uden Forbindelse med hinanden.

Derefter talte det ærede Medlem om min Tyskerskræk og sagde, at den kendte han fra tidligere Tid; det var saa kedeligt, at jeg var saa bange for Tyskerne, for den, der dør af Skræk, skal begraves i Rendestenen, og det var ikke nogen hæderlig Død. Nu er Forholdet det, at jeg ikke har